

JULIA QUINN

BRIDGERTON
EU ȘI DUCELE

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA ANCA MARIN

LITERA
București

The Duke and I

Julia Quinn

Copyright © 2000 Julie Cotler Pottinger

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Eu și ducele

Julia Quinn

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Dragoș Ghițulete

Corector: Păunița Ana

Coperta: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUINN, JULIA

Eu și ducele / Julia Quinn;

trad. din limba engleză: Gabriela Anca Marin –

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7139-4

I. Marin, Gabriela Anca (trad.)

821.111

Prolog

Venirea pe lume a lui Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset, conte de Clyvedon, a fost întâmpinată cu mult fast. Clopotele bisericicii au sunat ore întregi, șampania a curs în valuri prin imensul castel pe care nou-născutul avea să-l numească „acasă” și întreg satul Clyvedon a lăsat lucrul pentru a lua parte la sărbătoare.

– Țsta nu-i un copil ca oricare altul, îi spusese butrarul fierarului.

Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset nu avea să-și petreacă întreaga viață drept conte de Clyvedon. Acesta era doar un titlu nobiliar pasager. Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset – copilul care avea mai multe nume decât ar fi putut avea nevoie oricine – e moștenitorul unuia dintre cele mai vechi și mai bogate ducate din Anglia. Iar tatăl lui, al nouălea duce de Hastings, așteptase mulți ani acest moment.

Stătea în holul din fața camerei soției lui, ținându-și în brațe fiul care scâncea, iar inima aproape că-i plesnea de bucurie. Trecut binișor de patruzeci de ani, el îi văzuse pe cei din jurul lui, duci și conți, producând rânduri-rânduri de moștenitori. Unii avuseseră câteva fiice înaintea prețiosului fiu, dar într-un final se asiguraseră că numele lor va fi dus mai departe, că elita Angliei va avea o nouă generație de urmași.

Nu și ducele de Hastings. Deși în cei cincisprezece ani de căsnicie soția lui reușise să rămână însărcinată de cinci ori, doar de două ori reușise să țină sarcina, dar ambii copii se născuseră morți.

După cea de-a cincea sarcină, care se sfârșise în luna a cincea cu o hemoragie puternică, toți doctorii îi sfătuiseră pe cei doi soți în nici un caz să nu mai încerce să conceapă un copil. Viața ducesei era în mare pericol. Era prea fragilă, prea slăbită și, poate, spusese cu blândețe, puțin cam prea în vârstă. Ducele trebuia pur și simplu să se obișnuiască cu gândul că titlul de duce nu avea să mai fie purtat de nici un alt membru al familiei Basset.

Dar ducesa, suflet binecuvântat de Dumnezeu, își cunoștea prea bine rolul și după o perioadă de recuperare de șase luni a descuiat ușa care despărțea cele două dormitoare și a reînceput, împreună cu ducele, să încerce să facă un moștenitor.

Cinci luni mai târziu, ducesa și-a informat soțul că e însărcinată. Bucuria ducelui a fost înlocuită rapid de hotărârea ca nimic – absolut nimic – să nu pună în pericol sarcina. Ducesa a fost imediat consemnată la pat și un doctor a fost adus zi de zi să o vadă. Pe la jumătatea sarcinii, ducele l-a abordat pe cel mai respectabil doctor din Londra și l-a plătit regește ca să-și părăsească toți pacienții și să se mute temporar la castelul Clyvedon.

Ducele nu voia să riște nimic de data aceasta. *Trebuia* să aibă un fiu, pentru ca ducatul să rămână în familie.

Ducesa a început să aibă dureri cu o lună înainte de termen și i-au fost puse câteva perne sub șale. Gravitația putea să ajute copilul să rămână înăuntru, le-a explicat doctorul Stubbs. Ducelui i s-a părut un lucru de bun-simț, așa că atunci când doctorul s-a retras la culcare a mai îndesat o pernă sub soția lui, ridicând-o la douăzeci de grade. Și așa a rămas, timp de o lună.

În final a sosit și momentul adevărului. Toți cei din casă se rugau pentru duce, care își dorea cu ardoare un moștenitor, și prea puțini au fost aceia care și-au amintit să se roage și pentru ducesa care slăbise îngrozitor și era foarte fragilă. Oricum, nu-și puteau face speranțe prea mari – la urma urmei, ducesa mai născuse de două ori și-și îngropase copiii. Și chiar dacă reușea să dea naștere unui copil sănătos, ei bine, existau toate șansele să fie fată.

Țipetele ducesei deveniseră tot mai puternice și mai dese când ducele a năvălit în cameră, ignorând protestele doctorului și pe cele ale moașei. Era hotărât să fie de față când aflau sexul copilului.

A apărut mai întâi capul, apoi umerii... Toată lumea s-a aplecat să vadă mai bine, în timp ce ducesa se opintea și împingea, și atunci...

Și atunci ducele a știut că Dumnezeu există și că El îi zâmbise. A lăsat-o pe moașă să curețe puțin copilul, l-a luat în brațe și a ieșit în holul principal, să-l arate tuturor.

– Am un fiu! a strigat. Un băiat perfect sănătos!

În timp ce servitorii chiuiau și plângeau ușurați, ducele și-a privit copilul și i-a spus:

– Ești perfect. Ești un Basset. Și ești al meu.

Ducele ar fi vrut să-l scoată chiar atunci afară, să le arate tuturor că avea un urmaș sănătos, de sex masculin, dar era început de aprilie și era rece, așa că a lăsat-o pe moașă să-l ducă înapoi la mama lui. A încălecat pe unul dintre caii lui premiați și a plecat să sărbătorească strigându-și norocul oricui era dispus să-l asculte.

Între timp, ducesa care continua să sângereze și-a pierdut cunoștința și la scurt timp a murit.

Ducele și-a jelit soția. Cu adevărat. Nu o iubise, bineînțeles, și nici ea nu-l iubise, dar fuseseră prieteni, într-un mod destul de ciudat. Ducele nu-și dorise din căsnicia lor decât un moștenitor, iar în această privință ea fusese o soție exemplară. A dat poruncă să-i fie așezate săptămânal flori proaspete pe mormânt, indiferent de anotimp, iar portretul ei a fost adus din camera de zi și așezat în hol, la loc de mare cinste, deasupra scării.

După care ducele s-a hotărât să se ocupe de educația fiului său.

În primul an nu a avut prea multe de făcut, bineînțeles. Copilul era prea mic ca să i se țină diverse predici despre administrarea domeniului și responsabilitățile lui, așa că ducele l-a lăsat pe Simon în grija doicii și a plecat la Londra, unde a continuat să trăiască exact ca și până să fi devenit tată. Singura diferență era că obliga pe toată lumea – inclusiv pe rege – să privească miniatura care-i înfățișa fiul, pe care o comandase la scurt timp după nașterea lui.

Ducele mai venea din când în când în vizită la Clyvedon, iar la cea de-a doua aniversare a lui Simon s-a întors definitiv, gata să preia frâiele educației lui. Îi cumpărase un ponei, îi alesese o pușcă

mică pentru vânătoarea de vulpi și îi tocmise profesori pentru toate disciplinele cunoscute de mîntea umană.

– Dar e prea mic pentru toate astea! exclamase doica Hopkins.

– Prostii, i-a răspuns condescendent Hastings. Nu mă aștept la minuni, dar nu este niciodată prea devreme să începi să educi un duce.

– Nu este duce, a murmurat doica.

– Va fi.

Hastings i-a întors spatele și a îngenuncheat lângă fiul lui, care construia din cuburi un castel destul de asimetric. Ducele nu mai venise la Clyvedon de câteva luni și fusese plăcut impresionat de cât de mult crescuse Simon. Era un băiat robust, sănătos, cu păr negru și ochi albaștri.

– Ce construiești aici, fiule?

Simon i-a zâmbit și a făcut semn spre castel.

Hastings a ridicat privirea spre doică.

– Nu vorbește?

Doica a clătinat din cap.

– Nu încă, Excelența Voastră.

Ducele s-a încruntat.

– Are doi ani. N-ar fi trebuit să vorbească până acum?

– Unii copii vorbesc mai târziu, Excelență. Dar este cu siguranță un băiat inteligent.

– Bineînțeles că este inteligent. Doar e un Basset.

Doica a dat din cap. Întotdeauna dădea din cap atunci când venea vorba despre superioritatea unui Basset.

– Poate că nu are nimic de spus, a sugerat ea.

Ducele nu a părut prea convins, dar i-a întins băiatului un soldat de jucărie, l-a bătut ușurel pe cap și a ieșit să călărească iapa pe care tocmai o cumpărase de la lordul Worth.

Doi ani mai târziu devenise deja foarte iritat:

– *De ce nu vorbește?* tuna el.

– Nu știu, îi răspundea doica, frângându-și mâinile.

– Ce i-ai făcut?

– Nu i-am făcut nimic!

– Dacă îți făceai treaba așa cum ar fi trebuit, el – a arătat furios cu degetul spre Simon – ar fi vorbit de mult.

Simon, care exersa scrierea literelor la micul lui birou, îi privea cu interes pe cei doi.

– Are patru ani. La naiba! a tunat ducele. Ar trebui să fie în stare să vorbească.

– Știe să scrie, i-a spus repede dădaca. Am crescut cinci copii și nici unul nu a început să scrie atât de devreme precum conașul Simon.

– La ce-i folosește scrisul dacă nu vorbește?

S-a întors spre Simon, cu ochii strălucind de furie.

– Vorbește-mi, la naiba!

Simon s-a dat un pas înapoi. Buza de jos îi tremura.

– Excelență! a exclamat doica. Speriați copilul!

Hastings s-a întors spre ea.

– Poate că o sperietură i-ar face bine. Poate că are nevoie de puțină disciplină. O bătaie bună s-ar putea să-l ajute să-și dea drumul.

A luat peria cu coadă din argint cu care doica îl pieptăna pe Simon și a făcut câțiva pași spre fiul lui:

– Te fac eu să vorbești, prostănacule...

– Nu!

Doica a tresărit. Ducele a scăpat peria din mână. Era prima oară când vocea lui Simon se făcea auzită.

– Ce-ai spus? a șoptit ducele, cu lacrimi în ochi.

Simon a strâns din pumni și a ridicat semeț bărbia.

– Să nu r-r-ridici...

Ducele a pălit.

– Ce spune?

Simon a rupt din nou tăcerea:

– S-s-să...

– Dumnezeule! Ducele era îngrozit. E idiot.

– Nu este idiot! a strigat doica după care a luat copilul în brațe.

– S-s-să nu r-r-ridici mâna... Simon a inspirat adânc. La mine.

Hastings s-a prăbușit pe un scaun, cu capul în mâini.

– Ce-am făcut să merit asta? Ce am făcut în viața asta de...

– Ar trebui să vă laudați băiatul! l-a admonestat doica. Atâția ani ați așteptat să-l auziți vorbind și acum...

– Acum descopăr că este un idiot! Un idiot nenorocit!

Simon a izbucnit în plâns.

– Numele Hastings se va stinge, a gemut ducele. Toți anii aceștia m-am rugat pentru un moștenitor, iar acum s-a ales praful de tot. Ar fi trebuit să-i cedez titlul vărului meu. S-a întors spre fiul lui, care își trăgea nasul și-și ștergea lacrimile, încercând să pară curajos în ochii tatălui său. Nu pot nici măcar să mă uit la el.

Cu aceste cuvinte, ducele a ieșit furtunos din încăpere.

Doica Hopkins l-a luat pe băiat în brațe.

– Nu ești idiot, i-a șoptit. Ești cel mai deștept băiețel din lume. Și știu că vei învăța să vorbești cum trebuie.

Simon s-a cuibărit suspinând în brațele ei.

– Îi arătăm noi, și-a jurat doica. Îl facem noi să-și înghită cuvintele.

Iar doica s-a ținut de cuvânt. În timp ce ducele de Hastings se retrăsese la Londra și încerca să se convingă pe sine că nu mai are nici un fiu, ea și-a petrecut fiecare minut cu Simon, exersând și silabisind, lăudându-l când reușea să rostească fără greșală și încurajându-l chiar și atunci când se bâlbâia.

Progresele au fost lente, dar vorbirea lui Simon s-a îmbunătățit. Când a împlinit șase ani, cuvântul *n-n-n-nu* se transformase în *n-nu*, iar la opt ani putea să spună fără greșală o frază întregă. Tot se mai bâlbâia, atunci când era supărat, iar doica îi reamintea frecvent că trebuie să rămână calm și să se adune dacă vrea să rostească totul corect, dintr-o bucată. Simon era hotărât, era inteligent și, mai presus de toate, era al naibii de încăpățânat. Învățase să inspire adânc înainte de fiecare frază și să gândească cuvintele pe care urma să le folosească. Studiase felul în care își simțea gura atunci când vorbea corect și încercase să analizeze ce anume nu era în regulă atunci când greșea. Într-un final, când a împlinit unsprezece ani, s-a întors spre doica Hopkins, a făcut o pauză să se concentreze și i-a spus:

– Cred că a venit vremea să-mi vizitez tatăl.

Doica l-a privit cu atenție. Ducele nu-și mai văzuse băiatul de șapte ani. Și nu-i răspunsese la nici una dintre scrisorile pe care el i le trimisese. Și-i trimisese cel puțin o sută.

– Ești sigur? l-a întrebat.

Simon a dat din cap.

– Foarte bine. Trimit vorbă să pregătească trăsura. Vom pleca spre Londra dis-de-diminează.

Călătoria a durat o zi și jumătate. Era după-amiază târziu când trăsura a tras în fața casei Basset. Simon privea uimit strada aglomerată. Doica l-a însoțit pe scările de la intrare. Nici unul dintre ei nu mai intrase în acea casă. Doica a bătut la ușă. După câteva secunde aceasta s-a deschis și s-au trezit priviți de sus de un majordom cu un aer impresionant.

– Livrările se fac prin spate, le-a spus și a încercat să le trântască ușa în nas.

– Stai așa! a spus repede doica, blocând ușa cu piciorul. Nu suntem servitori.

Majordomul i-a privit cu dispreț hainele.

– Ei bine, eu sunt, dar el nu. L-a luat pe Simon de braț și l-a împins înăuntru. Este contele Clyvedon și ai face bine să-l tratezi cu respect.

Majordomul a rămas cu gura căscată. A clipit de câteva ori înainte să spună:

– Înțelesesem că a murit.

– Ce? a exclamat doica.

– Cu siguranță nu sunt mort! a strigat și Simon, cu toată indignarea de care era în stare un copil de unsprezece ani.

Majordomul l-a examinat pe Simon și a văzut imediat că are trăsăturile unui Basset, așa că i-a lăsat să intre.

– De ce ai crezut că am m-murit? a întrebat Simon, blestemându-se pentru că se bâlbâia iar, fără a fi însă surprins.

Avea întotdeauna tendința să se poticnească atunci când era furios.

– Nu e cazul să vă explic.

– Ba este, cu siguranță, a ripostat doica. Nu se poate să-i spui așa ceva unui copil și să nu-i dai nici o explicație.

Majordomul a tăcut câteva clipe, după care a spus într-un final:
– Excelența Sa nu i-a mai pomenit numele de ani întregi. Ultima oară l-am auzit spunând că nu mai are nici un fiu. Părea îndurerat atunci când a spus asta, așa că noi – servitorii, adică – am crezut că a murit.

Simon și-a încleștat fălcile.

– Dar n-ar fi ținut doliu? a întrebat doica. De asta ce mai zici? Cum ați putut să credeți că băiatul a murit și tatăl lui nu ține doliu? Majordomul a ridicat din umeri.

– Stăpânul poartă mai mereu costume negre. Dacă ar fi fost în doliu ar fi îmbrăcat aceleași costume.

– Este o rușine! a spus indignată doica. Anunță-l imediat pe Excelența Sa.

Simon nu mai spunea nimic. Încerca din răspuțeri să-și controleze emoțiile. Trebuia să o facă. Nu avea cum să-i poată vorbi tatălui său dacă era atât de agitat.

Majordomul a dat din cap.

– Este sus. Îl anunț imediat.

Doica a început să se învârtă pe hol, murmurând în barbă la adresa stăpânului cuvinte pe care nimeni nu ar fi crezut că le avea în vocabular. Simon a rămas nemișcat în mijlocul încăperii, respirând adânc, cu pumnii încleștați.

Poți, își spunea în gând. Poți să faci asta.

Doica s-a întors spre el și a văzut cum încearcă să se stăpânească și a oftat adânc.

– Ei bine, a sosit clipa, i-a spus repede, ingenunchind lângă el și luându-i mâna în mâna ei. Știa mai bine ca oricine ce avea să se întâmple dacă băiatul dădea ochii cu tatăl lui înainte să reușească să se calmeze. Inspiră adânc. Și ai grijă să te gândești la fiecare cuvânt înainte să-l rostești. Dacă îți controlezi...

– Tot îl mai cocoloșești, s-a auzit o voce hotărâtă din prag.

Doica Hopkins s-a îndreptat de spate și s-a întors încet. Încerca să găsească ceva de spus, ceva plin de respect, care să-i facă să treacă peste acea situație îngrozitoare. Dar când l-a privit pe duce

și a văzut cât de tare îi seamănă Simon, furia i-a revenit. Ducele era leit fiul lui, dar nu-i era nici pe departe un adevărat tată.

– Ești demn de dispreț, domnule.

– Iar tu, doamnă, ești concediată.

Doica s-a dat un pas înapoi.

– Nimeni nu-i vorbește astfel ducelui de Hastings! a tunat el. Nimeni!

– Nici măcar regele? a întrebat Simon.

Hastings s-a întors pe călcâie, fără să realizeze că fiul lui vorbise clar.

– Tu... a spus cu voce joasă.

Simon a dat scurt din cap. Reușise să rostească fără greșală o propoziție, dar fusese una foarte scurtă și nu voia să-și forțeze norocul. Nu în clipa aceea, când era atât de supărat. În mod normal, treceau zile întregi fără să se bâlbâie măcar o dată, dar acum...

Felul în care îl privea tatăl lui îl făcea să se simtă ca un copil mic. Și idiot.

Parcă i se umflase deodată limba.

Ducele i-a zâmbit crud.

– Ce ai de spus, băiete? Ei? Ce ai de spus?

– Totul va fi bine, Simon, i-a șoptit doica Hopkins, aruncându-i ducelui o privire furioasă. Nu-l lăsa să te necăjească. O să reușești, dragul meu.

Cumva, tonul ei încurajator a stricat totul. Simon venise să-i demonstreze ceva tatălui său, iar doica îl trata ca pe un copil.

– Ce s-a întâmplat? l-a îmboldit ducele. Ți-a înghițit pisica limba?

Simon era atât de încordat încât a început să tremure.

Tatăl și fiul s-au privit în ochi preț de câteva clipe care au părut o eternitate. Într-un final, ducele a tras o înjurătură și s-a îndreptat cu pași nesiguri spre ușă.

– Ești cel mai mare eșec al meu, a spus printre dinți. Nu știu ce am făcut să te merit, dar Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să te mai văd niciodată.

– Excelență! a spus indignată doica. Nu așa se vorbește unui copil.

– Ia-l din fața mea, i-a poruncit el. N-ai decât să-ți păstrezi slujba, atâta timp cât îl ții departe de mine.

– Așteaptă!

Ducele s-a întors fără grabă, auzind vocea lui Simon.

– Ai spus ceva?

Simon a inspirat de trei ori pe nas, cu fălcile încă încheștate de furie. A încercat să le relaxeze și și-a frecat limba de cerul gurii, impunându-și să rostească corect. Într-un final, chiar în clipa în care ducele voia să-l alunge din nou, a deschis gura și a spus:

– Sunt fiul tău.

Simon a auzit-o pe doica Hopkins oftând ușurată, iar în privirea tatălui său a citit ceva ce nu mai văzuse până atunci. Mândrie. Nu prea multă, dar era totuși acolo, în adâncul ochilor lui, dându-i lui Simon o umbră de speranță.

– Sunt fiul tău, a repetat, ceva mai tare de data aceasta, și nu sunt un id...

Gâtul i s-a încheștat brusc. Iar el s-a panicat.

Poți să faci asta. Poți.

Ceva îl strângea de gât, limba i se umflase din nou, ochii tatălui său deveniseră tot mai mici.

– Nu sunt un id-d-d...

– Du-te acasă, i-a spus ducele cu voce joasă. Nu ai ce căuta aici.

Simon a simțit respingerea până în adâncul sufletului. O durere i-a pătruns în trup și i-a învăluit inima. În timp ce ura punea stăpânire pe el, a făcut un jurământ solemn.

Dacă nu putea fi ceea ce-și dorea tatăl lui, ei bine, avea să fie *exact opusul...*

Capitolul 1

Familia Bridgerton este de departe cea mai prolifică din eșalonul superior al societății. Numai că alegerea numelui copiilor vicontesei și ai răposatului viconte lasă mult de dorit. Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory și Hyacinth – ordinea este benefică în toate privințele, este evident, dar ai crede că niște părinți inteligenți ar trebui să fie în stare să rețină ordinea în care li s-au născut copiii, fără să fie nevoiți să respecte alfabetul.

Mai mult decât atât, când o vezi pe vicontesă în aceeași cameră cu toți cei opt copii ai ei, te întrebi dacă nu cumva vezi dublu, sau triplu, sau chiar mai rău. Autoarea nu a mai văzut niciodată o colecție de frați atât de asemănători din punct de vedere fizic. Deși autoarea nu a considerat niciodată necesar să consemneze culoarea ochilor fiecăruia, toți opt au aceeași culoare de păr și osaturi similare. Păcat că vicontesa, care este în căutare de partide avantajoase pentru fiicele ei, nu a fost în stare să producă nici măcar un copil cu o culoare de păr mai interesantă decât acest castaniu banal. Sunt însă și avantaje – nu există nici un dubiu că toți opt sunt copii legitimi.

Dragă cititorule, autoarea ta devotată și-ar dori ca acest lucru să fie întâlnit în toate familiile numeroase...

Ziarul de societate al doamnei Whistledown,

26 aprilie 1813

– Oooooooooohhhhhhh!